

FOTO MATEJ DRUŽNIK

Oblačen dan, sončne misli

Negativni duh časa Slabe novice jemljejo moč, pozitivnost in energijo, ki jo imamo

Negativno razmišljanje je strel v lastno kolenico in v Sloveniji se je razgrnilo kot težka, duševna konjska odeva. Izvrstno. To je res čudovita priložnost, da začnemo razmišljati drugače, bolj konstruktivno. Kot posamezniki. Kot narod.

Pozitivno razmišljanje ni tiščanje glave v pesek, ker se ne bi hoteli spopasti z »resničnostjo in problemi«. Gre zgolj za to, da zadeve obravnavamo bolj pozitivno, bolj konstruktivno. In to se izplača. Strokovnjaki priznane ameriške klinike Mayo so ugotovili, da ljudje, ki razmišljajo pozitivno, živijo dlje, imajo manjša tveganja za razvoj srčno-žilnih bolezni, so bolj odporni na prehlad, redkeje zbolijo za depresijo itd. Hkrati uspešni posamezniki med ključne razloge za svoj uspeh pogosto uvrščajo tudi pozitivno naravnost.

Včasih slišimo, da se je »treba ukvarjati s problemi, če jih želimo rešiti«. Napaka. Ukvarjanje s problemom ne pomaga, pomaga zgolj ukvarjanje z rešitvijo. Pravzaprav smo v Sloveniji v zadnjih letih postali strokovnjaki za ukvarjanje s problemi. Zelo dobro nam gre od rok. Problemi se namreč množijo. Dobro pri tem je, da vse bolj natančno vemo, česa nečemo. Vsa ta zdaj nakopičena negativnost je dragocena, saj so zahteve po spremembah vse glasnejše in vse bolj jasno je izraženo, kaj res hočemo kot družba in država. Ste že kdaj naleteli na pojem »zakon privlačnosti«, ki pravi, da si želimo privlačimo tisto, o čemer razmišljamo? Razmišljate več o tem, kaj hočete ali o tem, česar nečete? Oziroma kot je povedal veliki ameriški industrialec Henry Ford: »Če misliš, da nekaj zmoreš narediti ali da tega ne zmoreš narediti, imaš prav.«

Bralcu moram priznati, da že več let nekako ne morem več gledati TV-poročil, tudi pri branju dnevnega časopisa sem precej izbirljen. Spremljanje številnih medijev me namreč ropa dobrega počutja in konstruktivne energije. Tako sem ustvaril svoj sistem obveščanja. Hitro se sicer najde kdo, ki mi pove, da je »redno spremljanje nujno za obveščnost«. Takrat ga vprašam: »Koliko smo obveščeni in koliko zavedeni? Mislite,

da poznate vsaj približno resnico, ali pa ste le plačali za informacije, pripravljene z določenim namenom?»

Trend izklapljanja iz negativnosti

Zadnje pol leta na svojih delavnicah sprašujem ljudi dve preprosti vprašanji: Ali v zadnjem času manj gledate TV-dnevnik? Ali v zadnjem času manj spremljate dnevno časopisje? Do zdaj sem zbral odgovore približno 120 ljudi. Rezultati so osupljivi. V zadnjem času v tej skupini kar 64 odstotkov ljudi manj bere dnevno časopisje in kar 73 odstotkov jih manj spremlja TV-dnevnik. Za moje razumevanje so ti podatki ekstremni. Seveda ne gre za kako znanstveno raziskavo in rezultate je treba vzeti z rezervno. Kljub temu pa to kliče po resnejših raziskavah. Kaže, da izklapljanje iz toka negativnih novic postaja vse bolj množičen trend pri nas. Sklepal bi lahko, da gredo razmere v državi, hkrati z načinom poročanja o njih, vse bolj česar, ki smo jo sposobni sprejeti. Domnevam tudi, da se vse več ljudi zaveda, kako nam nadaljnje konzumiranje negativnih novic,

Prav je, da se borimo za nekaj, ne pa proti nečemu. Vse možnosti imamo, da se izkopljemo iz krize. Možnost je naša.

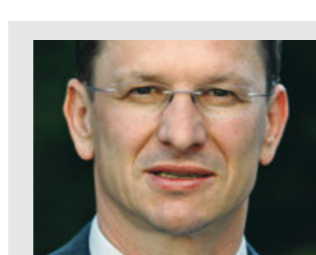
ko se razmere ne izboljšujejo, jemlje še tiste moči, pozitivnost in energijo, ki jo imamo. Da ni stara, znana maksima medijskega poročanja »čim slabše, čim huje, tem bolj za nas«, zaleda ob svoje meje?

Jacele Zauszniewski in Abir K. Bekhet z univerze Case Western Reserve sta se ukvarjala z raziskovanjem vpliva našega načina razmišljanja na razvoj depresije. Ali drugače, ali lahko to, kako razmišljamo, napoveduje razvoj depresije. Tako sta razvila lestvico DCS (Depression Cognition Scale) in na njej odkrila točko, na kateri priporočata, naj posamezniki začnejo uporabljati aktivne strategije pozitivnega razmišljanja, če nečajo globlje v depresijo. Pri doseženih sedmih točkah namreč DSC lestvica razlikuje med oseba mi z in brez kliničnih simptomov

se približali enakosti, bi morali lobbirati prepovedati! Najbolj žalostno za ljudi pa je, da se oblast dobriki tudi kapitalu iz tujine, in bi jim, da bi jim ugodila, prodala še vodo! Našo vodo!

Čas je za novo družbeno ureditev. Stranke je seveda ne bodo naredile. Naredi jo lahko samo ljudstvo v nekakšni ljudski vstaji, ki bi jo vodili filozofi in pravniki, ki se niso prodali kapitalu. Le ti bi morali podati glavne poteze nove družbene ureditve. Potem bi jih ljudje povzeli in morda uspeli.

Nisem ne filozof ne pravnik, a vidim, kaj je narobe. Samo za primer: parlament bi moral biti sestavljen iz samih neodvisnih poslancev! Le tako bi poslanci svobodno odločali po svoji glavi in ne bi bili podrejeni strankarski disciplini. In če bi

GOSTUJOČE PERO
dr. Klemen Podjed
ekonomist

depresije. Prav zanimivo bi bilo to lestvico uporabiti za celotno družbo, v Sloveniji je morda dobili »zanimive« rezultate.

Hkrati se mi zdi, da s pluralizacijo medijev vse bolj dvomimo tudi o resničnosti informacij samih, saj so o istem dogodku pojavljajo celo diametralno nasprotno argumentacije. Stalno negativno poročanje, ne da bi se karkoli spremenilo, je tudi zelo dober način, kako zlomiti upanje ljudi. Saj ni vse samo slabo! Posledica je lahko naučena nemoč, ko imajo ljudje občutek, da kljub vsem prizadevanjem ne morejo spremeniti ničesar. To mnogi, povsem zavestno ali pa intuitivno, vemo, zato se poskušamo čim manj izpostavljati temu trenju.

Nekako smo privolili v razmišljanje, da smo v globoki krizi, da nam gre zelo slabo itd. A to je daleč od resnice. In tega ne trdim iz kakih političnih razlogov, saj se politiki povsem izogibam. Izhajam iz vsakomur dostopne statistike. Slovenija je

članica organizacije najrazvitejših držav sveta, OECD. Zadnji Indeks človekovega razvoja Slovenijo uvršča na 26. mesto med 187 državami. Po porazdelitvi dohodka (deset odstotkov revnih) smo na 14. mestu med 114 državami, glede na bruto družbeni proizvod na prebivalca na 29. mestu med 169 državami. Slabše se izkažejo pri nekaterih ekonomskih kazalnikih, npr. poslovni učinkovitosti (43. mesto med 51 državami) ali ekonomski svobodi (65. mesto med 113 državami). Na lestvici srečnih držav smo na 34. mestu med 109 državami. Imamo standard in izhodišča, o kakršnih sanjajo milijarde. Velika večina ljudi ni lačna, pozimi imamo ogrevanje, bivanjski standard je visok, in če zbolimo, lahko pričakujemo oskrbo v bolnišnici. Narava je fenomenalna. Infrastruktura deluje. Ne

buje čas za operacijo »množična lustracija izpriženec« in operacijo »povrnitev ukradenega slovenskega premoženja«. Recite jim, da name-ravate Slovenijo očistiti zlobnežev in Sloveniji vrniti ukradeno jiz premoženje. In tako tudi storite. Takoj. Razpivta evropska trojka bo zato imela preprosto inventurno nalogo. Da postoperativno preveri učinkovitost in popolnost odstranitve malignomov iz slovenskega družbenega tkiva in da ugotovi kolikšno Sloveniji povrnjenega ukradenega denarja. Evropska trojka bo spoznala, da Slovenija ne potrebuje pomoči, ker bo očiščena Slovenija s povrnjenim denarjem sposobna sama sebe izklopiti iz dolgov in v prihodnje z »domačo trojko zaupanja vrednih« voditi Slovenijo, tako po pričakovanih Bruslji kot

VILKO SUSTIČ
Pod Lovrencem 18, Brezovica

Spoštovana predsednica vlade gospa Alenka Bratušek

Če želite rešiti krizo v Sloveniji, recite evropski komisiji in preostalemu svetu, da Slovenija potre-

bovimo vendar tako malenkostni! Številne stvari izvrstno delujejo, kar se nam zdi samoumevno. Pa ni. Leto dni sem preživel na različnih koncih Indije in Nepala, vem, da je lahko precej, precej slabše. Ko sem se leta 2010, po mesecih, preživetih v Himalaji, znašel na novem, modernem letališču v New Delhiju, me je prešinilo: »Vau, kako se imamo dobro. Obilje. Čistoča. Vse deluje. Neverjetno.«

Ne pravim, da je vse v redu, veliko lahko spremenimo na bolje. In tudi prav je tako. A pretirano kritiziranje duši. Prav je, da se borimo za nekaj, ne pa proti nečemu. Vse možnosti imamo, da se izkopljemo iz krize. Možnost je naša. A kaj bomo naredili v Sloveniji kot družba, ne vem. Vem pa, kaj bom delal sam, v vsakem primeru.

Pozitiven narod

Negativno razmišljanje je strel v lastno koleno in pozitivno razmišljanje se izplača. Imamo čudovito priložnost, da začnemo razmišljati drugače, bolj konstruktivno. Malo za šalo, morda bi morali ustanoviti ministrstvo za pozitivnost, ki bi skrbelo za konstruktivno delovanje ter primerno ozračje in kulturo v državi. A ni mogoče čakati na kaj takega. Začnimo pri sebi. Prvi korak k pozitivni naravnosti je, da svojo morebitno negativnost sploh ozavestimo. To včasih ni tako samoumevno, saj pri sebi pogosto ne opazimo pritoževanja in kritiziranja, katastrofiziranja, valjenja krivde na druge. Vsakdo se lahko nauči razmišljati bolj pozitivno, potrebujejo le čas in trud.

Pozitivno razmišljanje lahko začnemo s pozitivnim samopogovorom, tem stalnim tokom neizgovorjenih misli, ki poteka skozi naše glave ves čas. Na samopogovor zavestno vplivamo, z drugimi besedami, mi sami smo tisti, ki izbiramo svoje misli. Na primer, namesto razmišljanja »kriza je in tako pač je«, lahko vztrajno

po meri neoporečnih državljanov, najverjetneje pod vašim vodstvom. V primeru uspešne realizacije tega ukrepa bo gospa Alenka Bratušek za vedno zapisana v zgodovino spoštovanih pomembnih dam v svetu. Če pa ne bo tako, bodo nosilci utečene perversnosti še naprej uničevali Slovenijo, še naprej bodo delovali bahavo in z napuhom, se še kar v nedogled šli noro egoistično in priskledniško samooklicano elito v škodo in v posmeh preostalih dostojnih normalnih državljanov. Če tako, pa bo delo evropske trojke povsem drugačno od dela domače trojke, z vsemi posledicami za državljanje, in najverjetneje tudi brez spoštovane predsednice vlade gospo Alenke Bratušek.

PETER H. HREŠČAK
Zblijska cesta 23/C, Medvode

Prispevek je mnenje avtorja in ne izraža nujno stališča uredništva.

POVEZANE VSEBINE
delo.si/mnenja

...]

Od zaupanja do podpore

To, da slovenska javnost ne podpira napovedanega povišanja davka na dodano vrednost, gotovo ni presenečenje. Delova anketa, ki smo jo objavili včeraj, je pokazala, da dvigu davčnih stopenj nasprotuje štiri petine vprašanih. Po svoje je presenečenje tistih 18 odstotkov vprašanih, ki so povišanje davka podprli. To navsezadnje niti ni tako majhen delež. Z davki je pač tako, da vsi vemo, da so neizogibni, hkrati pa bi vsi radi živeli brez njih. Nobena oblast, ki izvede zvišanje davkov, ne more računati na povečanje priljubljenosti.

Nepopularni ukrepi, ki se jih vlade lotevajo predvsem v času gospodarskega nazadovanja – pametne ob njegovih prvih znakih, one druge pa po tem, ko se kriza že močno razbohoti –, navadno ne morejo računati na široko podporo prebivalstva. A vendar mimo javnosti ali brez nje ne more uspeli noben spopad s krizo. Razlika – ne edina, a pomembna – med tistimi, ki so pri tem uspešni, in tistimi, ki niso, je v zaupanju javnosti. Ali javnost verjame vladi, da ve, kaj dela, ko sprejema ukrepe,

ki prizadenejo velik del prebivalstva? Ali ji zaupa, da bo to, kar se je namenila, naredila v splošno dobro, ali pa ocenjuje, da se ozira predvsem na svoje politične ali celo osebne interese?

Pri tem vladi Alenke Bratušek z njenim zadnjim svežnjem ukrepov ne gre najbolje. Ni treba, da bi vlado skrbeli rezultati Delove ankete v tistem delu, ki kažejo nasprotovanje dvigu DDV. Ta rezultat je pričakovan in razumljiv. Moralo pa bi jo skrbeti, ko gre za oceno vladnega svežnja ukrepov. Kar polovica vprašanih namreč meni, da je slab, še nadaljnjih 36 odstotkov pa, da je povprečen. Za dobrega jih je sveženj ukrepov ocenilo vsega osem odstotkov. To kaže na precejšnje nezadovoljstvo z načinom, kako se nova vlada loteva krize. Kaže, da velika večina ni prepričana, da vlada ve, kaj dela. Mnogi v sprejetih ukrepih najbrž prepoznajo tudi drugačne motive kot skrb za skupno dobro.

Gotovo je res, da ima ta vlada težave v komuniciranju z javnostjo. Razmeroma nova in neizkušena, včasih pa tudi naivna ekipa na čelu s prav tako predsednico vlade javnosti ne zna na pravi način in pravi čas predstaviti, kaj počne in zakaj. Opozicija, ki je prav nasprotno v večinih prepričevanja javnosti dobro izurjena in izkušena, ji pri tem niti malo ni v pomoč. A samo s tem razlagati težave, ki jih ima vlada v odnosu do javnosti, je premalo.

Dejstvo je, da nekatera vprašanja slovensko javnost razdvajajo, da so bolj kontroverzna kot v kakšnem drugem okolju. Eno takih je, kot je pokazala anketa Dela, vprašanje privatizacije, ki jo podpira 50 odstotkov vprašanih, ne dosti manj, 43 odstotkov pa ji nasprotuje. Tudi ne gre pozabiti – kar kaže tudi včeraj objavljena anketa –, da stereotip o potratnem in preplačanem javnem sektorju trdovratno vztraja v slovenski javnosti. Seveda pa je takih spornih vprašanj in stereotipov v javnosti še veliko več. Politika, ki bi hotela pridobiti zaupanje, bi jih v svojem nastopanju morala upoštevati.

Da javnost od vlade ne pričakuje veliko, kaže v anketi izraženo mnenje, da krize še ne bo kmalu konec. A morda je to za vlado tudi dobra novica. Tako bo vsak, tudi skromen uspeh več, kot je javnost pričakovala.

Mar cesarstva preminejo?

Čeprav 21. stoletje nenehno omenjamo kot čas, v katerem naj bi po splošnih pričakovanjih svoboda dokončno dozorela, z vsakim novim odštetim letom v tem stoletju ugotavljamo, da se svet vrača kakšnih sto let v preteklost. V kolonialna upravičevanja nesvobode.

Tako smo bili na začetku tisočletja prepričani, da so minili časi cesarstev, da celo preostale monarhije nič več ne razmišljajo s krono, temveč z glavlo sodobnih držav, in da se pravica do neodvisnosti in resnične samostojnosti nič več ne deli na velike in majhne.

Pa ni tako. Cesarske fantazije so se vtihotapile celo v zunanjo politiko, zato celo general kitajske vojske Luo Yuan na veliko poudarja zgodovinske vezi med japonskimi otočki Ryukyu in

kitajskim dvorom, pri tem pa mirno trdi, da vladarji v Okinavi niso bili zamen v vazalskih odnosih s cesarji dinastije Qing. »Ne trdim, da zdaj vse nekdanje vazalne države pripadajo Kitajski, Mar cesarstva kdaj preminejo ali pa se le potuhnejo, nato pa spet postanejo tisto, kar so bila nekoč?«

zagotovo pa lahko rečemo, da Ryukyu ne pripadajo Japonski, »je izjavil general in hkrati sprožil še razpravo o tem, ali so prebivalci teh otokov, vključno z Okinavo, etnično in kulturno kljub vsemu bliže Kitajcem kot Japoncem.«

Takšne izjave bi lahko razumeli kot posamezno podajanje v nevarne vode, če jih ne bi slišali tudi s številnih drugih točk starega zemljevida nekdanjih imperijev in če se ne bi navezovale ena na drugo, kot da bi se prebivalci zombiji pokopanih dinastij. Kaj bi se zgodilo, če bi Turki postavili vprašanje, ali so Srbi s svojimi čevapčiči in burekom kulturno bliže Mali Aziji kot Evropi? In res, močnejše ko postaja njeno gospodarstvo in manj ko je upanja, da bo kdaj koli postala del Evropske unije, Turčija balkanske države vse pogosteje razglašča za »Srbistan« ali »Rumelijo«. Pravijo, da brez ozemeljskih pretenzij oziroma preprosto zato, ker jim je tako bolj jasno, kaj je kaj in kdo je kdo. Kitajci še vedno niso končali svoje razprave o tem, čigava je Okinava, ko se je oglasil župan Osake z izjavo, da so bile »spolne sužnje« med japonsko kolonizacijo Azije »nujne za ohranjanje discipline cesarske vojske«. Približno 200.000 žensk po vsej celini je služilo tej »disciplini« v bordelih, namenjenih okupatorjem. In namesto da bi se Japonci za njihovo trpljenje še enkrat globoko poklonili, zaprosili za oduščanje in plačali odškodnino, zdaj funkcionarji, kot je Torua Hašimoto s takšnimi izjavami sosedo opozarjajo, da v azijski viziji časa nikoli niso do konca določili meje med preteklostjo in prihodnostjo.

Mar cesarstva sploh kdaj preminejo ali pa se morda le potuhnejo, si nadenejo plašč ustanve monarhije ali republike, poigravo s prednostmi sodobnega časa, nato pa spet postanejo tisto, kar so bila nekoč? Pravzaprav spremenijo zgolj metode, s katerimi si pokoravajo in ponižujejo druge. Nenadoma se zdi, da jim 21. stoletje ponuja več načinov osvajanja kot kateri koli drugo obdobje v preteklosti. Tržno, denarno, finančno, bančno ... celo vojske nič več ne potrebujejo.

Kar zadeva dozorevanje svobode in neodvisnosti majhnih narodov, jim želimo več sreče v 22. ali 23. stoletju. Morda se bodo do takrat cesarstva spet utrudila.

Marko Pečauer
o tem, kaj rezultati Delove ankete sporočajo vladi

PISMA BRALCEV IN ODMEVI PISMA@DELO.SI

Čas je za novo družbeno-politično ureditev

Večstrankarska parlamentarna demokracija se je izkazala izrazito slaba. Ne samo pri nas, tudi po svetu je tako. Stranke so stalno v boju med seboj. Ko ena stranka na volitvah zmagata, smatra državo in državljanje za svoj plen in po tem, kot zmagovalci vedno počno, se znese nad premaganici. Najbolj kratko pa potegnemo ljudje. In to se ponavlja v nedogled, ljudje pa smo že čisto na koncu.

Oblast, namesto da bi služila ljudem, se dobrih kapitalu, ki ima lobiste. Mimogrede, kje so lobisti, ki bi lobbirali za zakone, ki bi bili na voljo malim ljudem. Ni jih! Mali ljudje nimamo denarja, da bi plačevali lobiste. Kje je tukaj tako glasno deklarirana enakost? Da bi

se približali enakosti, bi morali lobbirati prepovedati! Najbolj žalostno za ljudi pa je, da se oblast dobriki tudi kapitalu iz tujine, in bi jim, da bi jim ugodila, prodala še vodo! Našo vodo!

Čas je za novo družbeno ureditev. Stranke je seveda ne bodo naredile. Naredi jo lahko samo ljudstvo v nekakšni ljudski vstaji, ki bi jo vodili filozofi in pravniki, ki se niso prodali kapitalu. Le ti bi morali podati glavne poteze nove družbene ureditve. Potem bi jih ljudje povzeli in morda uspeli.

Nisem ne filozof ne pravnik, a vidim, kaj je narobe. Samo za primer: parlament bi moral biti sestavljen iz samih neodvisnih poslancev! Le tako bi poslanci svobodno odločali po svoji glavi in ne bi bili podrejeni strankarski disciplini. In če bi

odločili v korist malega človeka, bi jih ljudje nagradili s ponovno izvolitvijo na poštenih volitvah, brez strankarskih volilnih list, in kjer bi imeli vsi kandidati enake izgleda za izvolitev in vsi volivci enako volilno moč. In ne kot zdaj, ko stranke odločajo, kje bo kateri njihov kandidat kandidiral, da bo z večjo verjetnostjo izvoljen.

Seveda vidim še veliko stvari, ki bi jih bilo treba po mojem spremeniti v korist malega človeka, a začnimo z malimi koraki!

VILKO SUSTIČ
Pod Lovrencem 18, Brezovica

Spoštovana predsednica vlade gospa Alenka Bratušek

Če želite rešiti krizo v Sloveniji, recite evropski komisiji in preostalemu svetu, da Slovenija potre-

bovimo vendar tako malenkostni! Številne stvari izvrstno delujejo, kar se nam zdi samoumevno. Pa ni. Leto dni sem preživel na različnih koncih Indije in Nepala, vem, da je lahko precej, precej slabše. Ko sem se leta 2010, po mesecih, preživetih v Himalaji, znašel na novem, modernem letališču v New Delhiju, me je prešinilo: »Vau, kako se imamo dobro. Obilje. Čistoča. Vse deluje. Neverjetno.«

Ne pravim, da je vse v redu, veliko lahko spremenimo na bolje. In tudi prav je tako. A pretirano kritiziranje duši. Prav je, da se borimo za nekaj, ne pa proti nečemu. Vse možnosti imamo, da se izkopljemo iz krize. Možnost je naša. A kaj bomo naredili v Sloveniji kot družba, ne vem. Vem pa, kaj bom delal sam, v vsakem primeru.

Pozitiven narod

Negativno razmišljanje je strel v lastno koleno in pozitivno razmišljanje se izplača. Imamo čudovito priložnost, da začnemo razmišljati drugače, bolj konstruktivno. Malo za šalo, morda bi morali ustanoviti ministrstvo za pozitivnost, ki bi skrbelo za konstruktivno delovanje ter primerno ozračje in kulturo v državi. A ni mogoče čakati na kaj takega. Začnimo pri sebi. Prvi korak k pozitivni naravnosti je, da svojo morebitno negativnost sploh ozavestimo. To včasih ni tako samoumevno, saj pri sebi pogosto ne opazimo pritoževanja in kritiziranja, katastrofiziranja, valjenja krivde na druge. Vsakdo se lahko nauči razmišljati bolj pozitivno, potrebujejo le čas in trud.

Pozitivno razmišljanje lahko začnemo s pozitivnim samopogovorom, tem stalnim tokom neizgovorjenih misli, ki poteka skozi naše glave ves čas. Na samopogovor zavestno vplivamo, z drugimi besedami, mi sami smo tisti, ki izbiramo svoje misli. Na primer, namesto razmišljanja »kriza je in tako pač je«, lahko vztrajno

po meri neoporečnih državljanov, najverjetneje pod vašim vodstvom. V primeru uspešne realizacije tega ukrepa bo gospa Alenka Bratušek za vedno zapisana v zgodovino spoštovanih pomembnih dam v svetu. Če pa ne bo tako, bodo nosilci utečene perversnosti še naprej uničevali Slovenijo, še naprej bodo delovali bahavo in z napuhom, se še kar v nedogled šli noro egoistično in priskledniško samooklicano elito v škodo in v posmeh preostalih dostojnih normalnih državljanov. Če tako, pa bo delo evropske trojke povsem drugačno od dela domače trojke, z vsemi posledicami za državljanje, in najverjetneje tudi brez spoštovane predsednice vlade gospo Alenke Bratušek.

PETER H. HREŠČAK
Zblijska cesta 23/C, Medvode

Prispevek je mnenje avtorja in ne izraža nujno stališča uredništva.

POVEZANE VSEBINE
delo.si/mnenja

...]